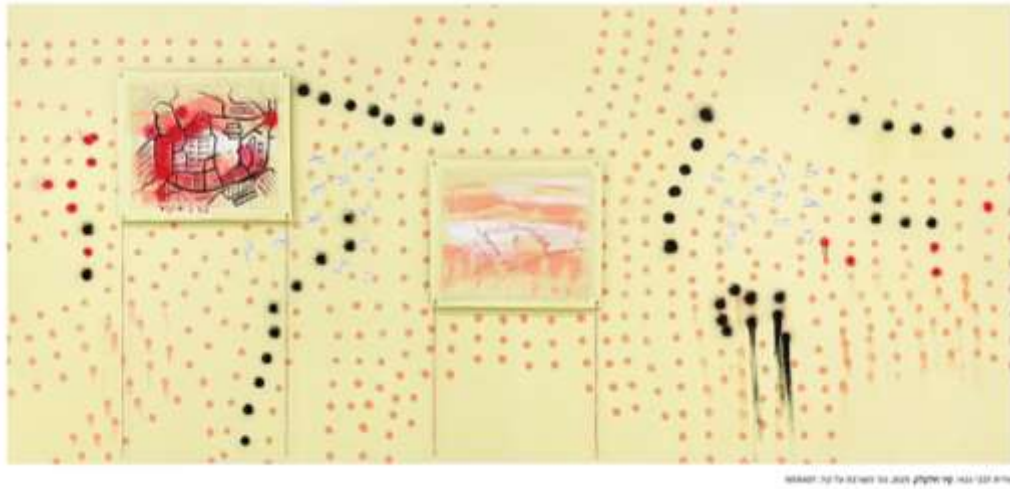

ד"ר דפנה ניסים

אל מול היצירה: לבבי גבאי, קיר חלקלק, 2025 בגלריה בקרית טבעון 5.3.25

קיר,

מלבן חלקלק, מואר בקרם

עיגולים קטנטנים

מסמנים מטרה (?)

נוזלים,

מרוחים,

מקבצים מבנים של תנועה במרחב,

הברות, עיצורים, ניקוד.

נקודה –

לא סוגרת משפט

פותחת, מאפשרת לנוע ללא סוף

מקבצים מתאגדים לתנועה אורגנית – דבוקת ציפורים בשמים, קבוצת דגים נעים במרחבי הים, אנשים במרחב. להיכן הם חותרים? מזרחה? מערבה? האם התנועה מתכנסת לתוך עצמה? קורסת או נפתחת?

העין מובלת ומחפשת תבנית תנועתית, וקטורים שיפענחו את ההתרחשות, ללא

דגלים

הדגל שלי, שלנו, שלהן, של הלאום היהודי, של הישראליות, של הקפלניסטיות, של הנאחזות בקרקע, של יושבי בית הנבחרים, של החיילים בכותל, של העניים בפתח, של האלפיון העליון, של יושבי בתי הקפה

נעוצים במטרות מאותתים לצופה שהוא המביט מגבוה, הוא ציפור, רחפן של אלוהים.

על השטיחות והחלקלקות (אוכל להאחז בקיר בציפורניים אם אצטרך? להעזר בו לטפס אל החופש?) שתי עבודות על קנווס, תלויות במרחק קל מהקיר, מכוננות נקודות יחוס יציבות לפיזור הנקודות.

עדינות של קו אדום משרטטת חצר רבועה ומבנים על כתמי קרם צהבהב וכתום. החצר, ריקה מאדם, חיה וצמח, ניצבת למרגלות גבעות טרשים – חצר מרחב יח.

ומפת מוקדי התקיפה בקיבוץ בארי.

לנשום רגע.....

קוים גסים, עבים בשחור מערסלים כתמי אדום לוהט מדולל שנזל על הקנווס וחרץ בו קוים. מעליו נתיזי צבע מרוסס אוטמים ואטומים לקיום מתחתיהם מלווים בשתי מטרות ברורות.

לאן נמשיך מכאן?

הלאה, אל המרחב

עמוק לתוך הקרקע

נרחף כציפור

נתקבץ ונפרד

נאחז

נרפה

נאהב

נאמין

הקיר, שטיחות הצבע ונקודת המבט הגבוהה משאירים את הדימוי סתום – בין ציור מופשט למפה המשרטטת מרחב לא נגיש בבהירות להבנה.